



De arts Salih El Saddy werkte in 2025 een maand in een ziekenhuis in Gaza. Foto Jagoda Lasota

Interview Salih El Saddy

Salih El Saddy (38) werkte een maand als arts in Gaza. 'Ik dacht: dit is niet wat de buitenwereld ziet'

Salih El Saddy (38) werkte een maand als arts in Gaza. Op 13 juni vertelt hij bij Dag van de Durf, het festival van *Trouw*, over zijn ervaringen. 'Ik kon nergens te lang bij stilstaan, mijn eigen gevoelens verwerk ik later wel.'

Tiemen Bosma 4 juni 2026, 06:00



Bewaren



Delen

Een groter contrast met Gaza kan haast niet. In de wachtkamer van Dr. Salih Clinics in Lekkerkerk, een dorp bij Rotterdam, is het rustig. Een piano pingelt zachtjes een onbekende melodie. Op de receptie staat een bos patchouli en een spiegeltje met eronder de tekst 'Everyone is a masterpiece'.



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken

Wilt u elke dag de Ochtendnieuwsbrief van Trouw ontvangen via e-mail?**Verstuur**

Toch verraden een paar dingen in deze cosmetische kliniek een connectie met het Midden-Oosten. In de hoek staat een neppe olijfboom. De piano speelt de melodie van het vrolijke ‘*Kan Enna Tahoun*’ van de Libanese zangeres Fairouz. Op de grote houten designtafel ligt tussen de kranten en cosmeticamagazines een boek. *Vandaag was weer erger dan gisteren* heet het boek. Op de cover het gezicht van Salih el Saddy, de eigenaar van de kliniek, tussen de ruïnes in Gaza.

El Saddy was in mei 2025 een maand lang in Gaza om als arts te werken. Het dagboek dat hij in die maand bijhield, werd uitgewerkt tot het boek dat nu op tafel ligt. “Mijn emoties op papier zetten was de enige manier om die deels te verwerken, dus heb ik alles bijgehouden. Van dag één tot dag tweeëndertig.”

Vanaf het vmbo naar de universiteit

De 38-jarige arts is geboren in Irak. Hij groeide op in Bagdad, maar een paar jaar na het uitbreken van de Golfoorlog in 1990 besloot zijn familie naar Nederland te vertrekken. Vanaf het vmbo heeft El Saddy zich opgewerkt tot de universiteit.

Toen hij zich na zes jaar geneeskunde moest specialiseren, koos hij voor orthopedie. Na vijfenhalf jaar, met nog een halfjaar in het vooruitzicht, sloeg de twijfel toe. Er worden veel orthopeden opgeleid en de vraag ernaar is niet hoog genoeg. Ook begon hij te twijfelen: “Wil ik vijf of zes knieën per dag gaan opereren voor de rest van mijn leven?”

Het antwoord was nee. Een half jaar voor afronding stontte hij met



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken

de huisartsgeneeskunde, waarvan hij nog acht maanden opleiding voor de boeg heeft.

“Toch miste ik het werken met mijn handen.” Hij besloot om naast de huisartsenopleiding ook een verkorte opleiding cosmetische geneeskunde te doen. Sinds een paar maanden heeft hij een eigen praktijk. Hier voert hij ‘injectables’ uit: botox en fillers.

El Saddy heeft een warme, vriendelijke uitstraling, een verzorgde korte baard en kort haar. Op zijn gemak vertelt hij over zijn loopbaan, zijn islamitische geloof en over zijn tijd in Gaza.

‘Het moeilijkste was dat je keuzes moet maken over wie er voorrang heeft, wie je als eerste helpt. Als je hiervoor te veel tijd neemt, ben je te laat en kan iemand zomaar overlijden.’

arts Salih El Saddy

Toen hij vorig jaar de mogelijkheid kreeg om mee te gaan met een missie naar Gaza, hoefde hij er niet lang over na te denken. Natuurlijk ging hij. Wel moest hij een afspraak maken met zijn moeder: “Dat ik levend zou terugkeren en geen onnodig risico zou nemen.”

Voelt u zich niet schuldig dat u terug kon naar Nederland, terwijl de Gazanen daar achterbleven?

“Niet per se dat ik terug kon, maar ik voel me wel schuldig over de luxe die ik hier heb. Ik heb soms moeite om te kunnen genieten van de kleine dingen, bijvoorbeeld als ik met vrienden uit eten ga, met ze op de bank zit of als ik bij een verjaardag ben. Waarom zou ik mogen genieten en zij (mensen in Gaza, red.) niet?

“Als ik bijvoorbeeld in een restaurant zit en ik word gebeld vanuit Gaza, dan neem ik de telefoon niet op. Ik wil niet dat zij een slecht gevoel gaan krijgen omdat ik dingen kan doen die zij weggevoerd



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken



Salih El Saddy: 'Ik kon nergens te lang bij stilstaan, mijn eigen gevoelens verwerk ik later wel'. Foto Jagoda Lasota

Dat zullen ze u toch niet aanrekenen?

T

Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken

oneerlijk.

“Het is net als wanneer je eten haalt bij een fastfoodtent, naar buiten loopt en daar een zwerver ziet zitten. Hij gaat jou natuurlijk niet aanrekenen dat jij dat eten hebt. Maar zou je je dan niet slecht voelen?”

Er mochten lange tijd maar veertien artsen per maand naar Gaza van Israël. Waarom was u de aangewezen persoon om te gaan, als cosmetisch arts die zijn opleiding tot orthopeed niet heeft afgemaakt?

“Ook al heb ik mijn diploma niet, ik heb die vaardigheden wel. Ik wist hoe je botbreuken moet opereren, hoe je een amputatie moet doen.

“Ik ken niet zo veel mensen in Nederland die bereid zijn om hun leven op het spel te zetten, de juiste papieren hebben om te kunnen opereren en het tegelijkertijd belangrijk vinden om naar een ander te kijken. Ik was de enige arts die bereid was om zijn eigen leven op het spel te zetten om andere mensen te helpen. Ik moet wel zeggen: ik heb geen kinderen, ik had nog geen relatie, dat speelt allemaal natuurlijk mee.”

Waarom bent u arts geworden?

“Als kind heb ik de Golfoorlog meegemaakt. Daardoor weet ik hoe het is om te leven in angst, in armoede. Tegelijkertijd had ik ook op hele jonge leeftijd mensen in mijn directe omgeving die heel erg ziek waren. Daardoor begreep ik het belang om een ander te helpen.

“Hoe mooi is het als je iemand beter kan maken of zijn pijn kan verlichten? Dat is iets heel persoonlijks. Als je dan als arts voor diegene iets kan betekenen, dan geeft dat heel veel voldoening. Ik denk dat dat me al sinds de jonge jaren is bijgebleven.

“Ik kom uit een familie die heel erg veel omkijkt naar anderen, die anderen behandelt hoe zij zelf behandeld willen worden. Dit is ook



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken

een gedeelte van wat je bezig aan anderen geeft die het harder nodig hebben.”



Foto Jagoda Lasota



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken

Ik zag elke dag mensen die Gaza op mijn televisie, ze slopen maar niet. Op een gegeven moment dacht ik: je bent opgeleid als orthopeed, dus je kan opereren en je vindt het belangrijk om andere mensen te helpen. En hun leven is niet minder waard dan dat van mij. Dus wat hield me dan nog tegen?

“Ik voelde een bepaalde roeping om de mensen in Gaza te gaan helpen. En ja, daar zitten risico's aan vast. Maar als een roeping zo groot en zo belangrijk is in jouw ogen, dan maakt het eigenlijk niet uit wat voor gevolgen eraan hangen.

“Wat in Gaza gebeurt, is nooit eerder in de wereld gebeurd op zo'n grote schaal. De vernietiging, de ontheemding, twee miljoen mensen die op de een of andere manier slachtoffer zijn. Er zijn meer explosieven gebruikt dan in Hiroshima, hè? Hele steden zijn weggevaagd in Gaza, ze zijn daar alles kwijtgeraakt. En dat raakte mij.”



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken



Salih El Saddy: 'Wat in Gaza gebeurt, is nooit eerder in de wereld gebeurd op zo'n grote schaal'. Foto Jagoda Lasota

Hoe was het om Gaza binnen te rijden?

“Het voelde onwerkelijk. Eerst reden we over Israëlische snelwegen door een prachtig landschap. Maar ik was alleen maar bezig met waarvoor ik gekomen was; de patiënten, kinderen, de onschuldigen.

“Kijk, het feit dat ik daar naartoe ging was al spannend genoeg, want ik wist niet wat ik daar ging tegenkomen. Wat ik wel wist: ik wil daar zoveel mogelijk zorg leveren en mensen helpen. Ik heb daar een maand de tijd, ik ga alles geven wat ik heb.

“In Gaza belandde ik in een compleet andere wereld. Ik had echt een schrikmoment. Ik hoorde drones constant om me heen vliegen, ik zag tenten op straat, wegen waar het asfalt ontbrak. Verwoeste gebouwen, hele wijken, overal bomkraters, mensen die blootsvoets op straat lopen. En toen pas besepte ik dat de impact van de genocide veel groter was dan ik eigenlijk dacht.

“Volledige families bestaan niet meer, steden zijn weggevaagd. Ik denk niet dat mensen door hebben wat dat betekent. Wat wij zien op onze telefoon zijn korte beelden, maar de daadwerkelijke gevolgen van de vernietiging krijgen we niet mee. Toen ik daar stond, dacht ik: dit is niet wat de buitenwereld ziet.”



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken

‘Iguens uw jeugd heeft u de Golfoorlog meegemaakt. Kwamen de herinneringen terug toen in Gaza de bommen om uw oren vlogen?’

“Het kwam als een klap binnen: dit heb ik eerder gevoeld. Ik denk dat dat een combinatie was van een bepaalde oorlogsmentaliteit, waarbij je constant aanstaat en je bewust bent van wat er om je heen gebeurt, en een survivalmodus. Ineens was mijn lichaam weer alleen bezig met overleven. Ik denk dat dat ook de reden is waarom ik zulke lange dagen heb kunnen maken.”

Hoe zag het werk in het Al-Shifaziekenhuis eruit?

“Het ziekenhuis is enorm, even groot als het Erasmus MC. Het bestaat uit allemaal grote gebouwen naast elkaar, waarvan veel waren verwoest. Eén gebouwtje met twee operatiekamers stond nog overeind. Hier deden we de traumazorg.



Salih El Saddy toont een foto van een chaotische situatie in een operatiekamer in het ziekenhuis in Gaza waar hij werkte. ‘Ik ben de operatiekamers binnengestapt en begon mee te doen. Intussen hoorde ik op de achtergrond bombardementen en geschreeuw op de spoedeisende hulp.’ Foto Jagoda Lasota

“Ik wilde me gelijk nuttig maken, ik ben de operatiekamers binnengestapt en begon mee te doen. Intussen hoorde ik op de achtergrond bombardementen, geschreeuw op de spoedeisende

“De middelen waren heel beperkt, met maar twee operatiekamers en een beperkt anesthesieteam. We hadden niet alle platen, schroeven of pennen die we wilden gebruiken. Er waren geen pijnstillers, alleen wat slaapmiddelen. Dus als mensen na hun amputatie wakker werden, schreeuwden ze van de pijn.

“Het moeilijkste was dat je keuzes moet maken over wie er voorrang heeft, wie je als eerste helpt. Als je hiervoor te veel tijd neemt, ben je te laat en kan iemand zomaar overlijden.”

In het boek beschrijft u uw Gazaanse collega Ahmed, die heel apatisch reageert als een jongetje tijdens een operatie sterft. Hoe was het om dit te zien?

“Dit was choquerend. Een patiënt in de operatiekamer verliezen is het ergste wat er is. In Nederland volgt een hele procedure met een onderzoek als iemand onverwacht komt te overlijden. Daar heb je in Gaza natuurlijk helemaal geen tijd voor, het is dagelijkse kost.

“Alle lokale artsen die ik in Gaza ben tegengekomen, zijn heel moe. Met name de traumatologen en orthopeden hebben geen rust gehad. Ze móeten door, want de volgende patiënt heeft je nodig. Als je nog staat te mijmeren over de patiënt die net is overleden, hebben al die andere wachtenden niets aan je.

“Bij mij was dat precies hetzelfde. Ik kon nergens te lang bij stil staan, mijn eigen gevoelens verwerk ik later wel. Dat heb ik van tevoren ook met mezelf besproken: het maakt niet uit wie er voor je ligt, je gaat aan de slag.

“Op een dag kwamen er drie mannen binnen van middelbare leeftijd, mijn leeftijd. De drie mannen werden beschoten terwijl ze ‘s ochtends wijnbladeren aan het plukken waren. Hiermee wilden ze dolma’s maken, wijnbladeren met rijst erin.”

El Saddy leunt achterover, met zijn handen achter zijn hoofd. Hij is



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken

01003.

“Bij een van die mannen hebben we een dubbele bovenbeenamputatie moeten doen. Een man in de bloei van zijn leven, die voor de rest van zijn leven getekend is. En wat was zijn misdaad? Bladeren plukken, eten regelen voor zijn uitgehongerde familie.

“En zo ken ik nog duizenden verhalen. Dat dit soort dingen geaccepteerd worden door Jan en alleman, en dat er geen consequenties aan verbonden zijn, maakt het erg frustrerend.”



Voorpagina



Krant



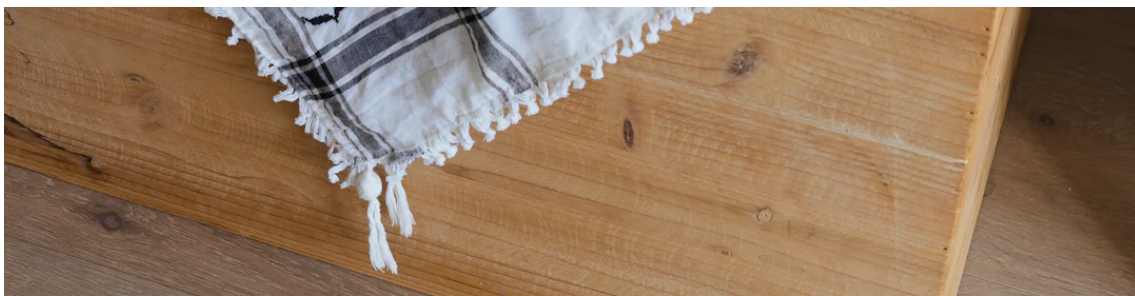
Best gelezen



Luister



Rubrieken



Een schilderij waarop Salih El Saddy staat afgebeeld met twee bevriende journalisten in Gaza. Beiden zijn omgekomen door een Israëlische aanval. Het schilderij is gemaakt door een van El Saddy's patiënten. Foto Jagoda Lasota

Hoe houdt u zich nu bezig met Gaza?

“Ik heb me sinds ik terug ben veel uitgesproken over Gaza, op de televisie, in de krant en op sociale media. Maar ik ben ook op eigen kosten tentenkampen financieel gaan steunen. Met een team verspreiden we zo dagelijks lokaal ingekochte noodvoorzieningen en basisbehoeften, zoals kleding en water, in tentenkampen.

“Er is op dit moment een heel groot waterprobleem in Gaza. Er kan niet voldoende schoon drinkwater worden verspreid omdat er minder watertankers rondrijden. Ook heeft laatst de World Central Kitchen twintig procent van haar keukens in Gaza moeten sluiten.

‘De Gazanen zeggen altijd: wat kapot wordt gemaakt kunnen we weer herbouwen. Het is een standvastig, veerkrachtig en sterk volk.’

arts Salih El Saddy

“Sinds dit jaar heb ik ook een officiële stichting: de Alhaam Hope Foundation. Die heb ik naar mijn moeder vernoemd, een engel op aarde. Compassie voor anderen heb ik van haar geleerd. Zij leerde mij om te kijken naar anderen, en dat er niets mooiers bestaat dan een ander op een directe manier te helpen.

“Alle winst van mijn boek gaat naar de stichting. Dus ook al zit ik hier in Nederland en ben ik niet fysiek aanwezig, dan kan ik nog veel doen voor Gaza.



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken

en drie dagen in mijn eigen kliniek. En in de avonduren ben ik bezig met de stichting. Het gaat allemaal in sneltreinvaart, maar het gaat me goed af. Ik word er blij van.”

Hoe rijmt u uw beroep als cosmetisch arts - een welvaartsverschijnsel - met hetgeen wat u in Gaza deed?

“Ik snap je vraag. Maar omdat ik ook als cosmetisch arts werk, hoefde ik me vorig jaar geen zorgen te maken over de kosten. Dat ik een maand lang onbetaald verlof op kon nemen om naar Gaza te gaan en daarna terugkwam en maandenlang tentenkampen financieel kon ondersteunen, is alleen maar gelukt omdat ik twee banen had.

“Het een sluit het ander niet uit. En geloof me, de mensen die bij mijn kliniek komen weten allemaal dat ik naar Gaza ben gegaan, en wat mijn stichting nu nog doet. Bij elke behandeling die ik hier doe, gaat een stukje naar Gaza. Hoe mooi is dat?”

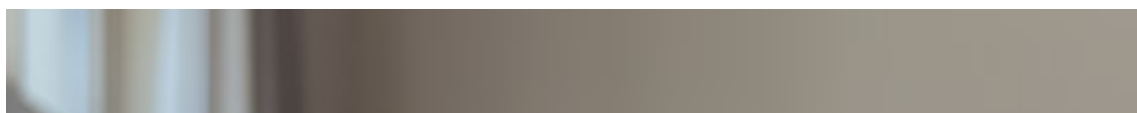
Gaat u weer terug naar Gaza?

“Doordat ik me zoveel heb uitgesproken over wat ik heb gezien in Gaza, en veelvuldig in de media ben geweest, denk ik niet dat ik terug mag. Maar ik wil heel graag weer terug.”

Is er nog hoop voor Gaza?

“De Gazanen zeggen altijd: wat kapot wordt gemaakt kunnen we weer herbouwen. Het is een standvastig, veerkrachtig en sterk volk. Ik zag dat ze kracht halen uit hun geloof, dat zegt dat alles voorgeschreven staat. Op God vertrouwen is voldoende om alle onzekerheden los te laten, *tawakkol* heet dat.

“De mensen daar kijken altijd naar morgen, naar oplossingen. Als zij de hoop niet verliezen dan mogen wij dat al helemaal niet doen.”



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken



Salih El Saddy: 'Doordat ik me zoveel heb uitgesproken over wat ik heb gezien in Gaza, en veelvuldig in de media ben geweest, denk ik niet dat ik terug mag. Maar ik wil heel graag weer terug.' Foto Jagoda Lasota

Salih El Saddy (1987), geboren in Bagdad, Irak, is huisarts in opleiding en cosmetisch arts. Hij rondde, op een halfjaar na, zijn opleiding tot orthopedisch chirurg af in de regio Amsterdam. Momenteel heeft hij zijn eigen cosmetische kliniek



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken



Dag van de Durf: bestel uw tickets

Salih El Saddy spreekt op zaterdag 13 juni met oorlogsfotograaf Eddy van Wessel en journalist Klaas van Dijken over moed in oorlogstijd op het Trouw-festival *Dag van de Durf* in TivoliVredenburg. Er zijn [hier](#) nog kaarten beschikbaar en het programma is te zien op [trouw.nl/durf](https://www.trouw.nl/durf).

Dossier

Crisis in het Midden-Oosten



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken

[Naar het dossier](#)

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]



Wilt u iets delen met Trouw?

Tip hier onze journalisten

Algemeen

[Over ons](#)

[Opiniestuk insturen](#)

[Privacystatement](#)

[Abonnementsvoorwaarden](#)

[Gebruiksvoorwaarden](#)

[Toegankelijkheidsverklaring](#)

[Cookiebeleid](#)

[Privacy-instellingen](#)

[Auteursrecht](#)

[Colofon](#)

Service

[Klantenservice](#)

[Bezorgklacht indienen](#)

[Bezorging pauzeren](#)

[Bezorging wijzigen](#)

[\(Bezorg\)adres wijzigen](#)

[Adverteren](#)

[Losse verkoop](#)

[Zakelijk abonnement](#)

Meer Trouw

[Abonneren](#)

[Nieuwsbrieven](#)

[Krant](#)

[Webwinkel](#)



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken

LinkedIn

Bluesky

Instagram

Android apps

iOS apps

Navigeer

Columnisten

Recensies

Archief

Op alle verhalen van Trouw rust uiteraard copyright.

Wil je tekst overnemen of een video(fragment), foto of illustratie gebruiken, mail dan naar copyright@trouw.nl.

Trouw is onderdeel van DPG Media.



KvK Nummer: 34172906 | BTW Nummer: NL810828662B01

© 2026 DPG Media B.V. Alle rechten voorbehouden



Voorpagina



Krant



Best gelezen



Luister



Rubrieken